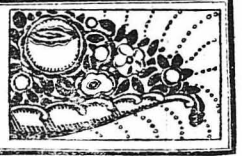

ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ...

ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ ΣΙΓΚΑΛΕΦ

Νύχτανε...
Οι μουζικοί της Κεράσσοβας είχαν άποτροβηχτεί στις Ίσμιες, (καλύβες) τους. Θάκαναν τις προετοιμασίες τους για τη μεγάλη αυριανή μέρα του Πάσχα, θά πλένονταν, θά καθαρίζονταν. Οι γυναίκες θά μαγείρευαν κι' όλοι με χαρά θά πέρταν με τὰ ρούχα στα σκληρά τους κρεβάτια, περιμένοντας την ώρα που θά χτυπούσε ή καρμάνια για νά πάν ν' ακούσουν τὸ Χριστὸς Ἀνάστη.

Μόνο ὁ Πιότρ Ἰβάνοβιτς, κάθονταν ἀκόμα ἔξω ἀπὸ τὴν ἴσμια του, κουνουλωμένος στὴ βαρέα του γούνα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐσφιγγε τις γροθιές του καὶ βλασηθούσε. Ὑστερα κἀπὶ ἤσυχασε γιὰ νά ξαναρχίσῃ σὲ λίγο τὴν ἴδια ἱστορία.

Ὁ Πιότρ ἦταν ὁ πιὸ παλιόνοτος μουζικός τῆς περιφέρειας. Μάλλον μ' ὅλο τὸ χωριὸ κι' ὅλοι τὸν εἶχαν στὸ στομάχι. Μὲ κείνον ἦμος πού τὰ εἶχε περισσότερα ἦταν ὁ Γιώργη Βασιλιεβίτς, ὁ ἐπιστάτη; τὸ τοιφλικιὸ πού δούλευε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς σχεδὸν ὅλοι οἱ μουζικοὶ τῆς Κεράσσοβας δὲν ἀγαποῦσαν τὸν Γιώργη Βασιλιεβίτς; μὰ δὲν κοιτούσε κανένας νὰ τοῦ πῆ λόγῳ. Τὸς παίδευε πάρα πολὺ καὶ συχνὰ, πολὺ συχνὰ μάλιστα; τοὺς ἔδεχνε μέσα στὴ πλατεία τοῦ χωριοῦ μ' ἓνα μεγάλο καὶ χοντρό κροῦτο πού κρατοῦσε πάντα στὰ χέρια του. Τὸς βίαζε νὰ δουλεύουν ὅσο μπορούσαν περισσότερο καὶ δὲν ἄφινε χορταίη ἡ γυναίκα μουζικοῦ ἀπειραχτή.

Ἐτσι μὰ μέρα πού ἡ Σόνια, ἡ ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ Πιότρ Ἰβάνοβιτς, πῆγαινε σὸ σπίτι τὸν ἀφέντη τὸ χωριὸ τους; ὁ Γιώργη Βασιλιεβίτς θέλησε γὰ τὴ φιλήσῃ διὰ τῆς βίας μέσα σὸ δάσος. Ἡ Σόνια ἀντιστάθηκε καὶ μάλιστα τοῦ ἔδωσε κι' ἓνα μπλάτος. Ὁ Γιώργη Βασιλιεβίτς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὀρκισθῆκε νὰ μὴν εἰσέλθῃ τὴ Σόνια καὶ τὸν Πιότρ Ἰβάνοβιτς νὰ κάτσουν σὲ χωρὸ κλάδι.

Ἐνα βράδυ μεθυσμένος σὰ γουροῦνι καὶ μπρὸς σ' ὄλους τοὺς μουζικούς τὸ χωριὸ ἔλεγε ὅτι εἶχε τὴ Σόνια δύο ἡμεροῦνχα στὴν ἴσμια του. Ἀναμέσῃ σ' αὐτοὺς μουζικούς ἦταν κι' ὁ Πιότρ Ἰβάνοβιτς. Ἄμα ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἐπιστάτη μούγκρισε σάν ταύρος; κι' ἔκανε νὰ ριχτῆ ἀπάνω του. Ὁ ἄλλος ἦμως, παρ' ὅλο τὸ μεθύσι του, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ με τὸ κροῦτο τὸν σὸ πρόσωπο, σὸ κεφάλι, παντού... Ὁ Πιότρ κ' ἐπαυματομένος τραβήχτηκε τέλος σὲ μὰ ἀκρῆ, ἐκεῖ τὸν πῆρε τὸ κλάμα, ἓνα κλάμα σάν μορὸ παιδιοῦ. Ὁ Γιώργη Βασιλιεβίτς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γελῶσε κι' ἔλεγε ἓνα σωρὸ βρομῳόλογα καὶ βρισιές γιὰ τὴ Σόνια καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πιότρ δὲν μιλοῦσε μὲ κανένα μουζικὸ κι' ἄμα συναντοῦσε κανένα ἀπὸ αὐτοὺς σὸ δρόμο του, ἔτρεχε γρήγορα-γρήγορα νὰ κρυφθῆ.

Δὲν ἠθέλε νὰ δῆ οὔτε τὴ Σόνια. Τὴν τελευταία φορὰ πού τὴν εἶδε τῆς εἶπε :

— Σόνια, δὲν ἔχουμε κιὰ τίποτα μεταξὺ μας. Ὅλα τελείωσαν. Δὲν πρέπει νὰ ξαναμιλήσουμε κιὰ μισὴ κι' οὔτε ἀπὸ μακριὰ νὰ δῆ ὁ ένας τὸν ἄλλο. Ὅχι πὼς πιστεῖω γὰ ἀληθινὰ ὅτι εἶπε τὸ γουροῦνι ἐκείνο ὁ Γιώργη Βασιλιεβίτς; ὄχι. Πιστεῖω πὼς εἶσαι ἀθῶα σάν τὸ πουλί. Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξαναδῆ ὁ ένας τὸν ἄλλον. Ὅχι. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐμένα ξεγράψέ με. Πὲς πὼς εἶμαι πεθαμένος!...

Χώθηκε ὕστερα μέσα σὸ δάσος κι' ἔγεινε ἄφαντος. Ἡ Σόνια γύρισε σὸ χωριὸ μὴ ἔφέροντας νὰ κἀνῃ. Ἡ λύπη τὴν εἶχε βαλάντωσει. Ἐπείσε ἄρρωστη καὶ σὲ πέντε ἡμέρες πέθανε ἀπὸ ἓνα πρῆξιμο πού ἔβγαλε σὸ λαϊκὸ. Οἱ μουζικοὶ λέγαν πὼς τὴν ἔσκασε ὁ Ἀντίχριστος; γιατί πῆγαινε κι' εὔρισκε τις νύχτες μέσα σὸ δάσος τὸν Πιότρ.

Ὁ κακότυχος μουζικός περιέμενε τώρα μὲ λαχτάρα τὴν βραδυὰ τῆς Ἀνάστασης. Τὶ εἶχε σο νοῦ του νὰ κἀνῃ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξε. Κάηκε ὁμως στὴν ἴσμια του καὶ ξυναβήθηκε κρατώντας κἀτι κἀτι ἀπὸ τὴ γούνα του. Ἀφίσε τὴ πόρτα ἀνοικτὴ καὶ τραβήξε πίστὸ δάσος. Ἐκεῖ ἔτριξε μὰ ματιὰ γούνο του καὶ κρύφτηκε πίστὸ ἀπὸ ἓνα ἔλατο.

Τὸ μυαλὸ του εἶχε σταματήσῃ. Δὲν μπορούσε κιὰ νὰ σκεφθῆ. Ὅτι ἔκανε τὸ ἔκανε μηχανικὰ. Κι' ὁμως πε-

1812 σημειώνει ὁ Μπενζαμέν σὸ Ἡμερολόγιό του.
«Ἐλαβα γράμμα ἀπ' τὴν κυρία γιὰ Σταέλι, πού μὲ πείθει ὅτι ὅλα ἔχουν τελειώσει μεταξὺ μας». Καὶ πράγματι ὅλα εἶχαν τελειώσει μὲς τους. Καὶ ἀπ' τὸν ἔρωτα αὐτὸν δὲν ἀπομένει παρὰ μὰ θλιβερὴ ἀνάμνηση...

ρίμενε. Περιέμενε βλομρονετικὰ μέσα στὴν ἄγρια καὶ σκοτεινὴ νύχτα. Κι' ὁλοένα χάιδευε κείνο ποῖχε κάτω ἀπὸ τὴ γούνα του.

Ἐσαφὰ ἀκούσθησαν ἀπὸ μακριὰ τὰ κροῦτὰ κἀποῦνι κἀποῦνι ἀπὸ τὸ τοιφλικιὸ πού δούλευε. Ὁ Πιότρ τινάχτηκε ἀπάνω, σὰ λύκος πού νοιώθει τὸ πλησίασμα κοπαδιοῦ. Ἀφουγκράστηκε μὲ προσοχὴ καὶ τὰ μάτια τὸν ἔλαμπαν ἄμα μέσα σὸ νυχτερινὸ σκοτάδι. Ἐβγάλε κείνο πού ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὴ γούνα του καὶ τόπισσε γερὰ στὰ χέρια του. Ἦταν ἓνα νοτομάνικο τοσοῦκι γυαλιστερό, πού μπορούσε μ' ἓνα δυνατὸ χτύπημα νὰ κόψῃ πέρα-πέρα ὁλόκληρο ἔλατο.

Τὰ κροῦτὰ τὸν ἔμαζιόν του πλησίαζε ἀκούγονταν τώρα ὁλοένα καὶ κοντιότερα. Φαίνονταν μάλιστα καὶ τὰ δύο τὸν φανάρι. Ὁ Πιότρ τέντωσε τ' αὐτὰ του καὶ τὰ μάτια του πῆγαιναν νὰ πεταχθοῦν ἔξω ἀπὸ τις κόγχες τους. Ἐτριξε μὰ ματιὰ σὸ τοσοῦκι του, τόσφιξε καλύτερα στὰ χέρια του κι' ἐτριξε. Τώρα κἀτ' ἄμαί περνάει μπροστά του. Ὁ Πιότρ μ' ἓνα πῆξιμο σαφελῶνι ἐπάνω του, δίπλα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο πού κραταίει τὸ λουριὸ τὸν ἄλογων. Ἡ δὴρ του εἶνε κατὰζῳμη. Ὁ ὀδηγὸς τ' ἄμαζιὸ εἶνε ὁ Βασιλιεβίτς.

— Γιώργη Βασιλιεβίτς, λέει ὁ Πιότρ, μοσπασες τὴ ζωὴ σάν τὸ τρυφερὸ κλωνάρι, μέσα στὰ σκληρὰ σου χέρια. Κι' ἐγὼ θά κόψω τὴ δικὴ σου σάν δικαίος ἐυλοκοπος.

Σήκωσε ἄμεσος τὸ τοσοῦκι ψηλά καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμι σὸ κεφάλι τοῦ Βασιλιεβίτς! Ἀκούστηκε τὸ ξηρο, ὑπόκομο σπάσιμο τοῦ κρανιοῦ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιστάτη χώρισε σὰ δύο!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ἡ καρμάνες τῆς Ἀναστάσεως... Χτυποῦσαν γλυκὰ καὶ χαροῦννα...

Ὁ Πιότρ πῆδῆξε κάτω ἀπ' τὰμάκι πού τ' ἄλογα του δὲν εἶχαν σταματήσῃ νὰ τρέχουν κι' ἔκανε νὰ χωθῆ μέσα σὸ δάσος, μὰ σάθηκε ἀκίνητος. Ὁ ἦχος τῆς καρμάνες τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του. Δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ κἀνῃ οὔτε βῆμα. Γονάτισε, ἔτριξε μακριὰ τὸ σοφορὸ του κι' ἀκούμνησε χαμὸ τὸ ἀριστερὸ του χέρι.

— Σχώρα με Γιώργη Βασιλιεβίτς! ψιθίσις... Ἄν σ' ἐσκότωσα δὲν φταίω ἐγὼ... Σχγώρησέ με... Ἡ καρδιά μου σφιγγεται...Καὶ νά...

Συγχρόνος σήκωσε τὸ τοσοῦκι, χτύπησε τὸ ἀριστερὸ του χέρι, τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ἐγκληματίσει καὶ τόκοψε πέρα ὡς πέρα. Τὸ αἷμα τὸν ἄρχισε νὰ τρέχῃ σάν ποτάμι. Τὰ μάτια τὸν θόλοσαν. Τοῦρησαν ἄλλῃ, τ' αὐτὰ τὸν ρουτῆσαν...Μόλις ἀκούσε τις καρμάνες τῆς Ἀναστάσεως πού χτυποῦσαν σὸ χωριὸ, γλυκὰ, χαροῦννα...Τὶς ἀκούσε σάν σὲνειρο. Ἐνα δάκρυ κίλισε ἀπ' τὰ μάτια του καὶ λιποθύμησε...

Γρηγόρης Σιγκαλάεφ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΟ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΑΪ'ΙΝΕ

Ἡ ΝΕΡΑΪΔΑ

Ἐβράδισε: Καὶ σὸ γιὰλὸ ἀπλώθηεν ἡ πάχνη.
Τὸ κῆμα σάζει τὴ στερὰ σκορπίζοντας μὰν ἄχνη.
Κι' ἀπ' τοῦ γιὰλοῦ τὰ κῆματα πειυετὰ μὲ Νεράϊδα
Κι' ἀπ' τὸ λευκὸ χιτῶνα τῆς στήθια πού δὲν ξανάειδα.
Μὲ σφιγγε τόσο δυνατὰ πού μοῦ πονάει ἀκόμα,
— Μὴ σφιγγε τόσο δυνατὰ μὲ τὸμορφο σὸ σῶμα!
— Σὲ σφιγγω στὴν ἀγκάλῃ μου μὲ δύναμι μὲ βία!
Θέλω ἀπὸ σένα ζεστασιὰ γιὰτ' εἶνε ἡ Νύχτα κρῆα.
Κι' ἀπὸ τὰ σύννεφα γλυκὸ κεντᾶζει τὸ φεγγαρι.
— Πὲς μου Νεράϊδα μου χρυσὴ τῆς θάλασσης καμάρια,
Γιὰτ' εἶνε ὑγρὰ τὰ μάτια σου θολὰ καὶ βουρκωμένα;
— Δὲν εἶνε ὑγρὰ τὰ μάτια μου θολὰ καὶ βουρκωμένα.
Σὰν ἔβγαζ' ἀπὸ τὰ νερὰ τὰ κἀλλῃ του κορμιοῦ μου.
Μοῦμίεινε μὰ σταλαγματὰ στὴν ἀκρῃ τοῦ ματιοῦ μου.
Κράζουν οἱ γλάρου ἀλιβερά κι' ἡ θάλασσα βογγάει.
— Πόσο ἡ καρδιά μου δυνατὰ Νεράϊδα
[μου χτυπᾷει]
— Χτυπᾷ ἡ καρδιά μου δυνατὰ χτυπᾷ καὶ
[πονεμένη]
Γιὰτὶ ἀπ' ἀγάπη κἀνομιαι λεβέντη μου γιὰ
[σένα].

Μετὰφρασις Π. Γνευτὸ